

L-ați văzut cumva pe Zdreanță,

Cel cu ochii de faianță ?

E un câine zdrențuros

De flocos,

dar e frumos

Parcă-i strâns din petice,

Ca să-l tot împiedice.

Ferfenițele-i atârna,

Și pe ochi, pe nara cârna,

Și se-ncurcă și descurcă

Parcă-i scos din câlți pe furcă.

Are însă o ureche

De pungaș, fără pereche.

Dă târcoale la cotet,

Ciufulit și-așa lăioț,

Așteptând un ceas și două

O găină să se ouă,

Care cânta cotcodace,

Proaspăt oul când îl face.

De când e-n gospodărie,

Multe a-nvățat și știe,

Și, pe brânci, târâș, grăpiș,

Se strecoară pe furiș,

☒
☒
Pune laba, ia cu botul
☒
Și-nghite oul cu totul.
☒
'Unde-i oul?' a-ntrebat
Gospodina.
☒
L-a mâncat!
☒
Stai nițel că te dezvăț,
☒
Fără matură și băț.
☒
Te învață mama minte
☒
Și i-a dat un ou fierbinte.
☒
Dar de cum l-a îmbucat,
☒
Zdreanță l-a și lepădat
☒
Și-a țipat cu un lătrat.
☒
Când se uită la găină,
Cu culcușul lui, vecină,
☒
☒
Zice Zdreanță-n gândul lui:
S-a făcut a dracului.
☒
SFÎRȘIT Reeditare 1981